

Sygn. akt: II AKzW 169/20

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lutego 2020 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA Piotr Pośpiech

Protokolant: Kamil Klupś

przy udziale Prokuratora Prokuratury Regionalnej w Katowicach Krzysztofa Urgacza

po rozpoznaniu w sprawie **K. W.**

skazanego za przestępstwo z art. 156 § 3 k.k. i inne

zażalenia wniesionego przez prokuratora

na postanowienie Sądu Okręgowego w Częstochowie

z dnia 16 grudnia 2019 r, roku, sygn. III Kow 1801/19

w przedmiocie udzielenia warunkowego zwolnienia

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w i art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w.

postanawia

1. utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie;
2. wydatkami postępowania odwoławczego obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Zażalenie prokuratora nie zasługuje na uwzględnienie.

Poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne są prawidłowe, a podejmując rozstrzygnięcie o udzieleniu skazanemu warunkowego przedterminowego zwolnienia, miał on w polu widzenia całokształt jego postawy i warunków osobistych, do których to okoliczności odniósł się w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia.

Zachowanie skazanego w zakładzie karnym kształtuje się na stałym poziomie i zostało ocenione jako pozytywne. Tak samo zresztą zostały ocenione jego postępy w procesie resocjalizacyjnym. Skazany przestrzega porządku wewnętrznego i zasad określonych w regulaminie, jest zdyscyplinowany i kulturalny wobec funkcjonariuszy. Był on dwukrotnie karany dyscyplinarny, jednocześnie jednak był nagradzany 31 razy. Karę odbywa w systemie programowanego oddziaływania bez jakichkolwiek zastrzeżeń do nałożonych na niego obowiązków. Skazany zatrudniony jest aktualnie jako pracownik fizyczny na terenie jednostki penitencjarnej w systemie pracy bez konwojenta. Ukończył on kilka programów readaptacji społecznej oraz resocjalizacyjnych. Korzystał też z czasowych zezwoleń na opuszczenie zakładu karnego w trybie art. 138 § 1 pkt 7 i 8 k.k.w., a policja nie wносиła uwag co do jego zachowania w podczas ich odbywania, do jednostki penitencjarnej za każdym razem powraca w terminie. Ma pozytywne opinie pracodawcy i w miejscu zamieszkania. Skazany stosuje się do wymogów samodyscypliny, regulaminu oraz zasad porządku wewnętrznego, bezkonfliktowo funkcjonuje wśród pozostałych współosadzonych, prezentuje krytyczny stosunek do popełnionego przestępstwa.

Odnosząc się do wywiedzionego środka zaskarżenia zaznaczyć należy, że skarżący odwołuje się do okoliczności popełnionego przestępstwa, tego za co skazany odbywa karę, tym samym nawiązując bardziej do charakteru czynu. Znamionym jest, że charakter przestępstwa nie jest wymieniony w art. 77 § 1 k.k. jako przesłanka, służąca do ustalenia prognozy kryminologicznej. Dlatego ów charakter nie może sam przez się przesądzić o ujemnej prognozie. Kodeks karny nie wprowadził przecież przedmiotowych lub podmiotowych ograniczeń w zastosowaniu warunkowego zwolnienia z odbycia reszty kary (postanowienie SA w Lublinie z 7 listopada 2001 r., II AKz 563/01, LEX nr 53488, OSA 2002/5/38, KZS 2002/6/20). W orzecznictwie wskazuje się, że orzekając o przedterminowym zwolnieniu z reszty pozbawienia wolności, nie należy kierować się rodzajem przestępstwa, za które wymierzono karę ani nawet indywidualnymi cechami owego czynu. Charakter przestępstwa ma w tych sprawach znaczenie o tyle, że może ujawniać szczególne cechy osobowości skazanego, które należy wziąć pod uwagę przy ustalaniu prognozy jego przyszłego zachowania, bo tylko ta prognoza liczy się w orzekaniu (postanowienie SA w Krakowie z 6 czerwca 2001 r., II AKz 189/01, KZS 2001/6/27, Prok.i Pr.-wkl. 2002/4/25). Faktem jest, że skazany dopuścił się ciężkiego przestępstwa o znacznej społecznej szkodliwości czynu, nie może to jednak wpływać na ocenę jego zachowania w trakcie odbywania orzeczonej za to przestępstwo kary pozbawienia wolności. Z opinii wynika zresztą, że obecnie przestępstwa tego żałuje i jest do niego krytycznie ustosunkowany. To wszystko z kolei, prowadzi do konkluzji, iż proces resocjalizacji w warunkach izolacji został ukończony, a tym samym spełnione zostały przesłanki merytoryczne do udzielenia warunkowego zwolnienia z odbycia reszty kary pozbawienia wolności, co słusznie zauważył Sąd I instancji.

Podobnie należy wskazać, na podnoszony przez skarżącego argument w postaci zachowania skazanego przed osadzeniem, nie jest przesłanką wskazaną w treści przepisu art. 77 § k.k. i kwestia ta również nie powinna być brana pod jako okoliczność uzasadniająca niezastosowanie instytucji warunkowego zwolnienia. Nie mniej jednak istotnym jest, iż skazany, będący osobą uzależnioną od alkoholu, w trakcie izolacji penitencjarnej odbył w tym zakresie stosowną terapię na oddziale terapeutycznym, a jego zachowanie w trakcie udzielanych przepustek nie budzi zastrzeżeń.

Nie sposób zgodzić się również z twierdzeniem, jakoby Sądowi Okręgowemu umknęła kwestia dwukrotnego wymierzenia K. W. kar dyscyplinarnych oraz fakt dwukrotnego odstąpienia od ich wymierzenia. W kontekście obecnej postawy skazanego, jego czynnego udziału w procesie resocjalizacji, pozytywnej opinii z miejsc pracy oraz miejsca pobytu w czasie przepustek, ilości uzyskanych nagród, zdarzenia te nabierają takiego znaczenia, które obecnie nie sprzeciwiałoby się sformułowaniu pozytywnej prognozy kryminologicznej wobec ubiegającego się o warunkowe zwolnienie.

Jednocześnie trafnie podniesiono w zaskarżonym postanowieniu, że mimo udzielenia skazanemu dobrodziejstwa w postaci instytucji warunkowego przedterminowego zwolnienia z reszty odbywania kary pozbawienia wolności nie oznacza to zakończenia procesu resocjalizacji. Okres próby, połączony z dozorem kuratora i nałożonymi na niego obowiązkami pozwoli kontynuować ten proces w warunkach wolnościowych.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w postanowieniu.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie powołanych przepisów.

ZARZĄDZENIE

- o treści postanowienia poinformować skazanego i Dyrektora ZK w Herbach

- zwrócić akta sprawy.

Katowice, dnia 11 lutego 2020 r.